

Herefter indstiller et *flertal* (socialdemokratiets, venstres, det radikale venstres, kristeligt folkepartis og centrum-demokraternes medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de af boligministeren under nr. 2, 4 og 5 stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling med følgende begrundelse:

Fremskridtspartiet mener, at flertallet på afgørende punkter overvurderer den beskæftigelse, der ligger i forslaget. Administration og kontrol af loven bliver meget vilkårlig og forværres yderligere af, at vi nu også får en midlertidig momsnedsettelse, som ophører inden for den periode, loven skal virke. Kun ved at skabe et stabilt omkostningsniveau vil erhvervslevet turde ansætte nye folk. Vi mener ikke, at denne tillid opnås gennem diverse kortfristede tilskudsordninger.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af boligministeren under nr. 4 og 5 stillede ændringsforslag og det af mindretallet under nr. 3 stillede ændringsforslag.

Et *tredje mindretal* (det konservative folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet peger på, at en frigivelse af de midler, der er bundet i Grundejernes Investeringsfond til anvendelse af dokumenterede forbedringer og istandsættelser af beboelsesejendomme og en forøgelse af standardfradraget for parcelhuse, som mindretallet tidligere har foreslået, bedre vil kunne løse problemerne.

En sådan løsning betyder, at det er for borgernes egne penge, at der udføres arbejder til afhjælpning af arbejdsløsheden, fremfor at skatteyderne skal bidrage til sådanne arbejder ved direkte statstilskud.

Et *fjerde mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) finder, at lovforslaget, som i realiteten blot er en forlængelse med 200 mill. kr. af den tilskudsordning, som blev indført i lov nr. 127 af 22. april 1975,

har de samme skavanker som den lov, den er en forlængelse af.

Mindretallet påpegede disse skavanker allerede i forbindelse med den oprindelige lov. Herunder blev det påvist, at loven i realiteten ville favorisere enfamiliehuse i forhold til udlejningsboliger, og at beskæftigelses-effekten af samme grund ville blive langt mindre end påstået, for så vidt angik lønarbejdere i byggefagene.

Alle senere opgørelser har bekræftet begge disse forudsigelser. Den af boligministeriet foretagne opgørelse, som er citeret i ministerens fremlæggelsestale, viser, når beskæftigelseseffekten omregnes til helårsbasis, at tilskudsordningens første pulje på 300 mill. kr. kun har mindsket arbejdsløsheden i byggefagene med ca. 2000.

Mens man ved forhandlingerne om det oprindelige forslag i foråret kunne være i god tro, når man afviste venstresocialisternes beregninger over beskæftigelseseffekten, så er dette ikke længere tilfældet efter de undersøgelser, der er foretaget over den faktiske virkning af ordningen. Det fremgår klart, at en uændret forlængelse vil favorisere enfamiliehuse, hvor kapitalisering af tilskuddet endda er mest uomgængeligt, og at ordningen i langt højere grad bliver en støtteordning for byggebranchens små selvstændige, end den kommer til at give arbejde til byggefagenes arbejdsløse.

Mindretallet skal på den baggrund anbefale det af mindretallet stillede ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af et *mindretal* (Wilhelm (VS)):

1) Efter nr. 1 indsættes som nyt nummer: „0. I § 2 udgår nr. 1.“

Af *boligministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af Henning Philip-sen (SF) og Wilhelm (VS)):

2) Nr. 2 affattes således: